

Invaüingu vastlapäev Kolgakülas

Kui Ida-Harju Invaüingu juhatuse esimees Agnes Valgiste 21. veebruari vastlapäevana välja kuulutas ja lisaks muudele lõbudele (liulaskmine, suusatamine, vastlasupp ja vastlakuklid) ka hobusesuurust üllatust lubas, siis mõtlesid muidugi kõik kohe – jess!, vaat seda tahaks küll näha! Nali! Tegelikult on invarahvas sedavõrd toimekas, et lööb kõiges rõõmsalt kaasa, üllatustest või nende puudumisest hoolimata. Kui aga siiski üllatust, eriti veel hobusesuurust lubatakse, siis laseme muidugi ennast üksmeelselt selle lubadusega ära osta, selge see.

Nii me siis kõik rõõmsalt laupäeva hommikul Kuusalu lavamaalt Kolgaküla „kõrgmäestikku“ peitunud spordibaasi poole vurasime. Päike paistis, lumi sätendas, lumises koplis Kolgaküla mäel nautisid karget talvepäeva hobused.

Huvilisi tuli seekord kohale mujaltki – mikrobussitais rahvast isegi kaugest Valgamaa Puuetega Inimeste Kojast. Oleks tulnud ju rohkemgi, aga kohapeal ei osatud kohe arvestada nii suure soovijate hulgaga, et mikrobussi ära ei mahu. Tulevikus lubati meie üritustel kindlasti suurema seltskonnaga kaasa lüüa, kui vaid kutse tuleb.

Külalisteks olid ka neljaliikmeline perekond Läänemaa Invaüingust ja 12 inimest Kose Erivajadustega Inimeste Kojast. Lisaks paarkümmend kohalikku invaüingu liiget.

Kolgakülas olid korraldajad eesotsas vastlapäeva kohalike vägede ülemjuhataja Aivo Jõesaarega juba kõige eest hoolt kandnud – toad soojad, puud praksusid ahjus, saun küdes.

Meie peakokk Rutt Tomingas asus kaasatoodud kraamist vastlasuppi vaaritama, rahvas aga valgus lumise männimetsa lumistele radadele laiali – künkast üles, künkast alla. Lapsed tahtsid kiikuda, keegi lihtsalt jalutas ja nautis loodust. Varsti jõudis kohale ka lubatud ja oodatud hobusesuurune üllatus, kuid see osutus koguni kahe hobuse suuruseks! Topeltüllatus! Lisaks kaks kutsarit ja kaks tohutu heinamärsiga „hobusepoissi“, tegelikult piigat, kes märsid suksude pidurdamiseks neile õigel hetkel nina ette sättisid. See kavalus oli selleks, et suksudel pidurid järele ei annaks, kui inimestel reele ronimisega natuke kauem läheb.

Reesõidumõnudest ei öelnud muidugi keegi ära. Kui kellelgi oligi raskusi reele saamisega või maha tulemisega, siis abistavatest kätest puudust ei olnud. Nagu alati. Eriti suured fännid tegid isegi kaks ringi. Oli ka põhjust - kevadiselt hele päike pea kohal, säravvalge lumega männimets, mõni kadakas sekka, krudisevad reejalased ja hobusekapjade vaikne mats-mats lumisel teel – see on ju sulaselge romantika!

Sõidud sõidetud, läksid suksud koju ja tänulikud reisijad tuppa sõrmi-varbaid soojendama. Natsi varbad külmetasid ja enne trepist ülesminekut istus ta kõigepealt sauna kütteruumi ennast soojendama ja ohkas rahulolevalt – ohh!, siin on päris hea! See oli nii armas pilt!

Enne lauda kutsumist sai rahvas veidike niisama istuda, peredega ja taaskohatud tuttavatega omi ja maailma asju arutada, kiita päikeselist päeva, reesõitu ja kahetseda, et „tema ei saanud tulla”. Lapsed püüdsid keset tuba seisval lauatenniselaua kollasele pallile reketiga õiget suunda anda, aga kangekaelne pall läks ikka oma teed. Kadestamisväärse kannatlikkusega üritati üha uuesti ja uuesti, aga pall ei lasknud ennast sellest eriti mõjutada.

Hernesupp oli vahepeal valmis saanud ja kõik kohalolijad asusid üksmeelselt nälga kustutama. Maitstes ikka hästi küll! Ja siis tuli muidugi eriti laste poolt oodatud magustoit – kuum tee ja vahukooremütsiga vastlakuklid.

Kuna küll küllale liiga ei tee, siis tuli ka Natsilt hästi saladuses hoitud üllatus – mälestuseks vastlapäevast oli ta kõigile osavõtjatele oma käega joonistanud vahva-vallatu kaardikese. See suur soov kellelegi rõõmu teha, kellest paljusid ju õieti ei tunnegi, oli tõepoolest üks armas ja liigutav tegu. Aga see on ju Natsi, tema mõtleb ikka südamega. Aitäh, Natsi!

Kuna aga enamusel headest asjadest siin maailmas on halb omadus ülekohtuselt ruttu otsa saada, siis tuli kaugemalt tulijatel hakata ennast pikale koduteele sättima ja meilgi tulnud tee jalge alla võtta.

Päike paistis ikka veel, helevalge lumi sätendas, aga Kolgaküla mäe lumises koplis hobuseid enam ei olnud... Üks ilus sõprade, uute ja vanade tuttavate seltsis veedetud päev oli selleks korraks läbi saanud.

Pealtnägija Imbi Vahuri